ఈ వారం కథ

వరండాలో ఓ మూలగా చాపేసుక్కూచుంది సంధ్యారాణి. పక్కనే ఓ రాగిచెంబూ, స్టీలు కంచం...

భోజనాల వేళయింది. బామ్మొచ్చి- అంతెత్తునించి చెంబులోకి నీళ్ళొంపి సంధ్యారాణి కంచం కడుక్కునేంతలోనే తన ధోరణిలో యథాప్రకారం గొడుగుడు మెదలు పెట్టింది.

కడిగిన కంచాన్ని ముందుపెట్టి బాసిపట్టు వేసుక్కూచుంది సంధ్యారాణి.

బామ్మ ఇంట్లోకి వెళ్ళి పళ్ళెంలో అన్నం, కూరలూ పెట్టుకొచ్చి సంధ్యారాణి కంచంలో వేస్తూ, మధ్య మధ్యలో చిరాగ్గా చూస్తోంది సంధ్యారాణి వేపు.

బామ్మ ముఖం మాడిన పెనంలా ఉంది. ఏ క్షణంలో పేలాలు వేగుతాయో మళ్ళీ! విషయాన్ని బామ్మకై బామ్మే కదిపి శాపనార్థాలు పెట్టేకన్నా ముందుగా తనే విషయాన్ని కదిలించి బామ్మ సలహాతో కార్యరంగంలో దూకాలనుకుంది మనసులో. పైగా మూడు రోజులు విశ్రాంతేనాయె!

"బామ్మా! నన్ను కథలు రాయమని అస్తమానం పోరకాడ్తావు కానీ కథలు రాయటమంటే మాటలా? ముందుగా కథలో ప్లాటు కావాలి. తర్వాత రాయాలి....."

మధ్యలోనే అందుకుంది బామ్మ- "పిచ్చి సంధ్యా....పిచ్చి సంధ్యా....కథలు కూడా రాయలేకపోతే ఇంకెందుకు పనికొస్తావే? నేన్నీకో ప్లాటు చెప్తా కానీ వెంటనే రాసేయ్" అంది బామ్మ.

సంధ్య ఆసక్తిగా బామ్మ ముఖంలోకే చూస్తోంది మౌనంగా.

బామ్మ మాత్రం ఎక్కడో లీనమైపోతో, కళ్ళు సగం మూసి సంధ్యకు కథ చెప్పటం మెదలుపెట్టింది గంభీరంగా.

"అది చలికాలం. మంచు కురుస్తోంది. చలి వుడుతోంది. చలికి గడగడా ఒణుకుతూ మంచంమీంచి లేచింది లావణ్య..."

"లావణ్య ఎవరే బామ్మా?"

"కథలో కన్నెపిల్ల"

"సరే... చెప్పు"

"అర్ధరాత్రి రెండూ ఇరవై ఎనిమిది నిమిషాలైంది. లావణ్య వెళ్ళి నెమ్మదిగా దొడ్డి వాకిలి తలుపు తెరిచింది. సరిగ్గా ఆ దొడ్డి వాకిలికి ఆరు గజాల ఏడంగుళాల దూరంలో ఉందో బాదం చెట్టు. చెట్టు చుట్టూ చీకటి. లావణ్య పరధ్యానంగా తలెత్తి చెట్టుకేసి చూసింది. గుండె ఝల్లుమంది. ఆమె శరీరం కట్టెలా బిగుసుక్కుంది. అంత చల్లోనూ ఆమె వళ్ళంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. అందుకు కారణం ఆ చెట్టుమీద కనిపించిన మానవాకారమే!"

'మానవాకారమే' అన్నప్పుడు గొంతు పెంచి పెద్దగా అరిచింది బామ్మ.

"భయం పుడుతోందే బామ్మా! ఇదేం కథ?"

"నోర్మూయ్! సస్పెన్స్ చెడగొట్టకు" కసిరింది బామ్మ.

సంధ్య సర్దుక్కూచొని భయంగా చూస్తోంది.

"...లావణ్య పెద్దగా అరవబోయింది. మాట రాలేదు. అప్పుడే చెట్టుమీది ఆకారం కిందికి దూకింది. అంతే..మొదలు నరికిన చెట్టులా గడపమీదే కుప్పకూలిపోయింది లావణ్య. అప్పుడు ఆ ఆకారం..." అని- కథ చెప్పటం ఆపి- అలుపు తీర్చుకొని- "ఉసేవ్...సంధ్యమ్మ తల్లీ! అక్కడ మూడు నక్షత్రాలు పెట్టి ఆపేయ్. ఈలోగా నేను ఇంట్లోకి వెళ్ళి పెరుగు పట్టుకొస్తాను. మిగతా కథ తర్వాత" - వెళ్ళబోయింది బామ్మ.

"బామ్మా! భయం కథలు రాసుకొని భయపట్టం దేనికే?" దీనంగా అడిగింది సంధ్య.

"పిచ్చిపిల్ల! పెళ్ళీడొచ్చినా ఇంకా ఇంగితం తెలీదు" అంటూ విసవిసా వెళ్ళిపోయింది బామ్మ.

సంధ్య ఆలోచనలో పడ్డది. 'ఈ అర్ధరాత్రి అరుపులూ చీకట్లో దయ్యాలూ, వెల్తుర్లో గూండాలూ...మనశ్శాంతి లేకుండా పోతోంది. నిక్షేపంగా ఓ ప్రేమ కథ రాస్తే పోలే!' మనసులోనే అనుకుంది సంధ్య. అప్పటి కప్పుడే ఓ మంచి ప్రేమ కథ మనసులో మెదిలింది కూడా.

"బామ్మా!" పెద్దగా గావుకేక పెట్టింది సంధ్య. పెరుక్కోసం వంట గదిలోకి వెళ్ళిన బామ్మ లోపలే ఉలిక్కిపడి 'ఛీ... పాపిష్టి కుక్క మళ్ళీ వొచ్చుంటుంది' అనుకొని - చీపురుకట్ట అందుకొని రెండే రెండంగల్లో వరండాలోకొచ్చింది.

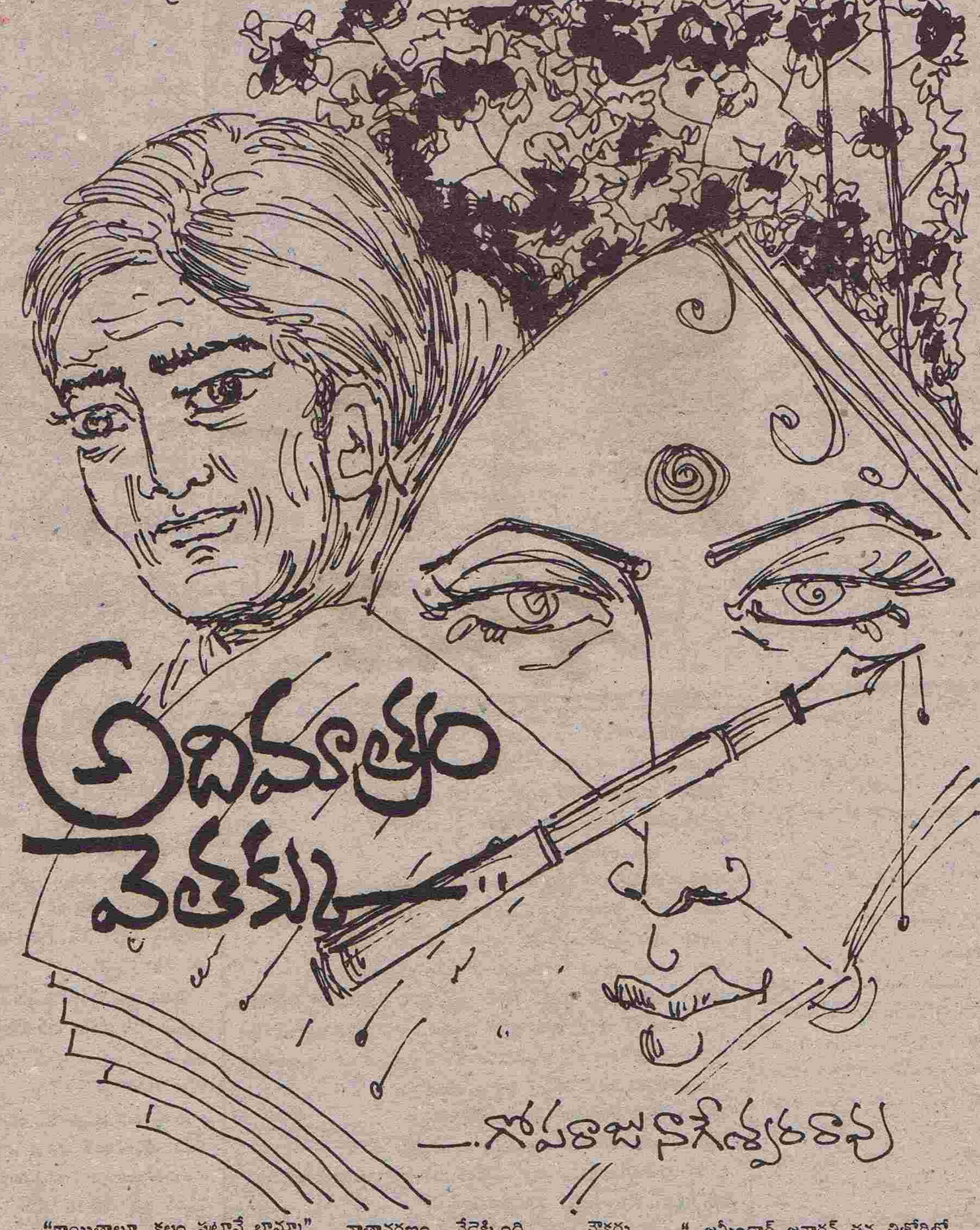

"కాయితాలూ, కలం పట్రావే బామ్మా" అడిగింది సంధ్య.

బామ్మకు విషయం అర్థమైంది. చీపుర్ని ఓ మూలకు విసిరేసి ఒకసారి సంధ్య వేపు ప్రేమగా చూసి "నా తల్లే...నా తల్లే" అంటూ వెళ్ళి క్షణంలో కాయితాలూ, కలం తెచ్చి సంధ్య దగ్గర పెట్టింది.

* * *

సంధ్యారాణి పరిసరాల్ని మర్చిపోయి. దీక్షగా కథ రాస్తోంది. 'అది జమీందార్ జనార్దన్ లంకంత కొంప. ఆ కొంపలో ఒకటో, రెండో ఏ.సి. రూములూ, మిగతావి సాదా గదులు. బయటి గేటుకూ, కొంపకూ మధ్య ఏపుగా పెరిగిన అశోక చెట్లు గాలికి వూగుతున్నాయి. అవి అలా వూగుతూనే వుంటాయి.

తోట మధ్యలో తోటమాలి పల్లీలు తింటూ కూచున్నాడు.

కొంపలో జనార్దన్ గారికీ, వారి కొడుకు ధనార్జన్‌కూ మధ్య వాగ్యుద్ధం మొదలైంది. వాతావరణం వేడెక్కింది. నౌకర్లు భయంతో బజారుకు వెళ్ళారు. ధనార్జన్ తల్లి తడి బట్టలతో తులసికోట దగ్గర కూలబడి- తండ్రీ కొడుకుల తగవు తీర్చమంటూ తులసి తల్లిని అడుగుతోంది...'

దీక్షగా రాస్తోన్న సంధ్యారాణి కలం చట్టు తగిలిన గడ్డ పలుగులా ఆగిపోయింది.

'ఇంతకూ తండ్రీ, కొడుకులకు తగువేంటి?' మర్చిపోయింది సంధ్య. ఎంతగా గింపుకున్నా జ్ఞాపకం రావటం లేదు.

బామ్మొచ్చింది.

"ఇంతకూ వాళ్ళ తగువేంటే బామ్మా?" రాసిందంతా చదివి వినిపించి బామ్మను అడిగింది సంధ్య.

బామ్మ బొసలు చిట్లించింది. పరిసరాల్ని మర్చిపోయింది. ముఖమంతా అప్పటి కప్పుడే నల్లకప్పేసింది. మంత్ర దండంతో తుడిచినట్టు బిగుసుక్కుపోతూ, కన్నార్పకుండా సీలింగు ఫ్యాన్నే చూస్తో అక్కడివించి కథను ముందుకు తోస్తోంది బామ్మ.

"...జమీందార్ జనార్దన్ తన తిజోరిలో దాచుకున్న వజ్రగుల్ల మాయమైన విషయం పసిగట్టేడు. ఎవరో దాన్ని నేర్పుగా దొంగిలించారు. దాని విలువ నాలుగు కోట్లు. కానీ, ఆ ఇంట్లోకి దొంగలు ప్రవేశించే వీల్లేదు. ఎంచేతంటే, మాల్దీవుల సాంకేతిక సహకారంతో తన ఇంటికి అలాంటి సెక్యూరిటీ ఏర్పాట్లు ఆయన ఎప్పుడో చేశారు..."

"బామ్మా!"

"ఏమ్మా?"

"వజ్రగుల్ల నాలుగు కోట్లా?"

"కాకుంటే తిజోరిలో ఎందుకు దాస్తారే? సస్పెన్స్ చెడగొట్టక నోర్మూసుకొని విను" అని గాలి పీల్చి- "...కనక అది బయటి దొంగల పనే కాదు. జనార్దన్ బుర్రలో ఆలోచన గిర్రున తిరిగింది."

బామ్మ మరేంటో చెప్తోంటే సరిగ్గా అదే సమయంలో సంధ్యారాణికి అసలు కథ గుర్తొచ్చింది.

"గుర్తొచ్చిందే బామ్మా! కథ నేన్రాస్తా గానీ ఇక నువ్వెళ్ళు" అంది.

బామ్మకు అసలే బి.పి. "మళ్ళీ పిల్చి సలహా అడుగు; మూతిమీద వాత పెడతా" అంటూ కోపంగా వెళ్ళింది బామ్మ...

సంధ్యారాణి మళ్ళీ కథ రాయటంలో లీనమైంది.

"ధనార్జన్!" జనార్దన్ కంఠం చర్చిగంటలా మోగింది.

"నాన్నగారూ" చొక్కా గుండీలు నిమురుస్తూ జాలిగా పలికేడు ధనార్జన్.

"అయితే నువ్వా పనిపిల్లను ప్రేమించానంటావ్?"

"తల్లి తోడు నాన్నారూ" అంటూ ధనార్జన్ నెత్తిమీద చెయ్యి పెట్టుకున్నాడు.

"మనసు మార్చుకోవా?"

"కష్టం."

"అయితే ఒక్క క్షణం" అని జనార్దన్ బ్రీఫ్‌కేస్ తెరిచి అందులోంచి త్రీనాట్ త్రీ గన్ను తీసి, గన్నును ధనార్జన్ చేతిలో పెడుతూ-

"అయితే నన్ను గన్నుతో కాల్చి పనిపిల్లను ప్రేమించు" అన్నాడు.

"నేను కాల్చలేను...నేను కాల్చలేను" ధనార్జన్ గుక్కపెట్టి ఏడ్చేడు.

"కాల్చాల్సిందే!"

"కాల్చను"

"అయితే నేను కాలుస్తాను" అని జనార్దన్ గన్నును బల్లమీద పెట్టి కోటు జేబులోంచి స్పెన్సర్ చుట్ట తీసి, అగ్గిపుల్లతో కాల్చేడు. గుప్పుగుప్పున పొగ వొదుల్తూ బాధగా "బాబూ! నేను చుట్ట కాలుస్తున్నాను" అన్నాడు దీనంగా.

"అవును నాన్నగారూ...కాలుస్తున్నారు"

"గుండెపోటు మనిషిని. చుట్ట కాలిస్తే చస్తాను"

"అయితే మానండి"

"నువ్వు ప్రేమ మానుకో"

"మానేను"

"నేను చుట్ట మానను"

"కాల్చండి నాన్నగారూ....కాల్చండి" అని - ధనార్జన్ కట్టు బట్టల్తో పనిపిల్ల కోసం వెళ్ళిపోయాడు.

అక్కడ తులసికోట దగ్గర తడిబట్టలు వొంటి మీదే ఆరిపోవడంతో ధనార్జన్ తల్లి మళ్ళీ ఓ బిందెడు నీళ్ళు తలమీద పోసుకొని తులసి తల్లి ముందే కూచుంది బాధగా.

x x x

కథ రాయటం ముగించి- తలంటు పోసుకొని, ఫ్యాను గాలికి జుట్టు ఆరబెట్టుకుంటూ ఫెయిర్ చేసింది.

కథకు పేరేం పెట్టాలో అర్థం కాలేదు.

"బామ్మా!" గోముగా పిల్చింది సంధ్య.

"ఏమ్మా?"

"నా కథకు పేరేం పెట్టాలి?"

"మాయమైన వజ్రగుల్ల" తడుంకోకుండానే చెప్పింది బామ్మ.

"ఛీ...అదేం పేరే- ఛండాలంగా"

బామ్మ అలిగి వెళ్ళిపోయింది.

సంధ్యారాణి తీవ్రంగా ఆలోచించి చివరికి తన కథకు మాంచి పేరే పెట్టింది. 'రుతు ధర్మం' అని.

* * *

సంధ్యకు పెళ్ళయింది.

శోభనం రాత్రి భర్తకు పాలగ్లాసు అందిస్తూ భర్తను ఒకే ఒక్క కోర్కె కోరింది సంధ్య- "మీరు ఏదైనా వెతకండి; కానీ నా పాత ట్రంకుపెట్టె మాత్రం వెతక్కండి"

"ఏం...ఎందుకనీ?"

జవాబు చెప్పకుండానే భర్తకు పాలగ్లాసిచ్చి మంచంమీద సిగ్గుతో వాలిపోయింది సంధ్య.

ఆ ట్రంకు పెట్టెనిండా తిరిగొచ్చిన కథలున్నాయి.